

ОПРЕДЕЛЕНИЕ № 1
София, 31 януари 2017 г.
конституционно дело № 14/2016 г.
съдия-докладчик Филип Димитров

Конституционният съд в състав: Борис Велчев – председател, членове: Цанка Цанкова, Стефка Стоева, Румен Ненков, Кети Маркова, Георги Ангелов, Анастас Анастасов, Гроздан Илиев, Мариана Карагьозова-Финкова, Константин Пенчев, Филип Димитров, Таня Райковска, при участието на секретар-протоколита Милена Петрова разгледа в закрито заседание на 31 януари 2017 г. конституционно дело № 14/2016 г., докладвано от съдията Филип Димитров.

Конституционният съд е сезиран от омбудсмана на Република България на основание чл.150, ал.3 от Конституцията. Делото е образувано на 17.10.2016 г. Производството е по чл.149, ал.1, т.2 от Конституцията. Иска се установяване противоконституционност на разпоредбите на чл.14, ал.3 и 5 от Изборния кодекс (ИК), (обн., ДВ, бр. 19/2014 г., изм. ДВ, бр. 39/2016 г. и бр. 57/2016 г., посл. изм. бр.85/2016 г.). Твърди се, че се въвежда различен режим за създаване на избирателни секции в и извън страната, респ. в и извън пределите на Европейския съюз, като по този начин „в нарушение на чл.6, ал.2 от Конституцията се създава правна уредба, която третира по различен начин отделни групи български граждани, засягайки техни конституционни права, само на основание на това къде се намират те“.

Поради изменение на текста на чл.14, ал.5 от Изборния кодекс, със Закон за изменение и допълнение на Изборния кодекс (ЗИД ИК), (обн., ДВ, бр. 85/2016 г., влязло в сила на 28.10.2016 г.), Конституционният съд е допуснал за разглеждане по същество с определение № 7 от 15 ноември 2016 г. само искането на омбудсмана на Република България за обявяване

противоконституционността на разпоредбата на чл.14, ал.3 от Изборния кодекс (обн., ДВ, бр.19/2014 г., изм. ДВ, бр. 39/2016 г. и бр. 57/2016 г., посл. изм. бр.85/2016 г.) в частта „с решение на Централната изборителна комисия по преценка на дипломатическите и консулските представителства“.

С входящ № 356/14.12.2016 г. е постъпило искане от омбудсмана на Република България за оттегляне на направеното искане по чл.150, ал.3 от Конституцията.

Съгласно чл.150, ал.1, изречение първо от Конституцията, Конституционният съд действа по инициатива на най-малко на една пета от народните представители, президента, Министерския съвет, Върховния касационен съд, Върховния административен съд и главния прокурор. В изречение второ, на същата ал.1, се предвижда повдигането на спорове за компетентност по чл.149, ал.1, т.3 от Конституцията, чрез което се поставя в действие Конституционния съд, да може да става и от общинските съвети.

Разбирането на конституционния законодател за ясно изразена воля от изрично посочените от него правоимащи субекти пред Конституционния съд, като предпоставка същият да действа, е изразена и в ал.2 на чл.150 от Конституцията чрез предвидената за Върховния касационен съд и Върховния административен съд възможност да внесат въпроса за противоконституционност, на приложимия по делото закон, когато установят несъответствие между него и Конституцията, като спрат производството по делото. Несъмнено това разбиране е вложено и в понятието „сезира“, употребено в ал.3 и 4 на чл.150 от Конституцията, визиращи омбудсмана и Висшия адвокатски съвет като правоимащи субекти да поискат от Конституционния съд да установи противоконституционност на закон, с който се нарушават права и свободи на гражданите. Във всички разпоредби на чл.150 от Конституцията

предвидената предпоставка за всяко производство е наличие на искане, направено пред Конституционния съд от изчерпателно посочени в Конституцията субекти. Отсъствието на искане от правоимащия субект, в който и да е момент от производството, прави невъзможно Конституционния съд да „действа“ по смисъла на чл.150 от Конституцията.

При това положение, когато пред Конституционния съд, независимо от фазата на конституционното производство, вносителят оттегли искането си, липсва конституционно предвидената предпоставка за Конституционния съд да действа.

В този смисъл е и практиката на Конституционния съд: определение № 4/18.02.1993 г. по к.д. № 26/1992 г., определение № 1/24.02.1994 г. по к.д. № 21/1993 г., определение № 8/19.12.1996 г. по к.д. № 28/1996 г., определение № 3/27.04.1999 г. по к.д. № 2/1999 г., определение № 1/20.02.2003 г. по к.д. № 1/2002 г., определение № 3/07.03.2006 г. по к.д. № 3/2006 г.

Допускането на обратното води до служебно ангажиране на Конституционния съд.

По настоящото дело искането е оттеглено и делото следва да бъде прекратено.

С оглед на това Конституционният съд на основание чл. 17 от Закона за Конституционен съд

ОПРЕДЕЛИ:

Прекратява производството по к. д. № 14/2016 г. и връща искането на омбудсмана на Република България.

Определението е подписано с особени мнения на съдиите Румен Ненков и Филип Димитров.

Председател: Борис Велчев